

РЕШЕНИЕ

№ 3075

гр. София, 11.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **2853** по описа за **2010** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. за държавна Ф. И. срещу решение на СРС, НК, 2 състав по нахд 9877/2008г., с което е изцяло отменено наказателно постановление № 11011358 от 30.04.2008г. на директора на АДФИ и е прекратено производството, поради изтекла абсолютна давност. Като касационно основание се сочи нарушение на закона – неправилно били приложени разпоредбите на НК относно давността, при наличието на специален закон – ЗАНН. Поради това се моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по жалбата Д. С. Д. оспорва жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 2 състав по нахд 9877/2008г. е изцяло отменено наказателно постановление № 11011358 от 30.04.2008г. на директора на АДФИ и е прекратено производството, поради изтекла абсолютна давност.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление.

Не е налице инвокираното касационно основание – нарушение на закона. След

обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел за установена фактичката обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Началото на административно-наказателното производство е поставено със съставянето на АУАН на 07.11.2007г., а нарушението е извършено на 01.12.2005г. Наказателното постановление е издадено на 30.04.2008г. и с него е наложена глоба, на основание чл. 129 от Закона за обществените поръчки за нарушение на чл. 43, ал.1 от същия закон. На 01.12.2008 г. е изтекъл давностен срок, който надвишава с ½ срока, предвиден както в чл. 80, ал.1, т.5 НК, така и в чл. 127, ал.1 ЗОП. Това е пречка за реализиране на административно-наказателното преследване. Неоснователни са доводите на касатора за неприложимост на разпоредбите на НК относно давността в административно-наказателното право. В тази насока касаторът излага най-общо два, като цяло неправилни аргумента - липса на препращане към правилата за давността в чл. 11 ЗАНН, доколкото същата погасявала наказателното преследване, а не отговорността, и наличие на специални разпоредби в ЗАНН.

Преди всичко, въпреки съществените разлики между административно-наказателното право и наказателното право, и в двата случая става въпрос за санкционно право. Общите принципи и цели на наказателното право поради това важат и относно административните нарушения и административното наказване. Немислимо е изключване на възможността за погасяване на държавното преследване за сравнително лека простъпка, каквато е административното нарушение, при положение, че е предвидено погасяване на преследването за престъпления.

Второ, препращането на чл. 11 ЗАНН се отнася включително и до уредбата на давността в НК. Административно-наказателното правоотношение се поражда при осъществяването на определен юридически факт – извършване на административно нарушение и включва правомощието на държавата да осъществи административно-наказателната отговорност и задължението на нарушителя да понесе тази отговорност. Правомощието на държавата да осъществи административно-наказателната отговорност се осъществява чрез административно-наказателното преследване. Налагането и понасянето на съответното административно наказание са елементи на административно-наказателната отговорност като част от материалното санкционно правоотношение, но могат да се осъществят само като резултат от проведено административно-наказателно производство. Административно-наказателното материално правоотношение обаче трябва да се различава от административно-наказателното процесуално правоотношение, което възниква с издаване на акта за установяване на административно нарушение, слагаш начало на административно-наказателното производство. Двете правоотношения са тясно свързани /в много по голяма степен отколкото например административното материално и административното процесуално правоотношение/, но могат да съществуват и независимо едно от друго.

Тази есенциална връзка между материално и процесуално правоотношение е причина за спорове в теорията и практиката относно характера на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Настоящият състав счита, че както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и давностните срокове по чл. 80 НК изключват правомощието на държавата да преследва дееца за осъществяването на определена простъпка, несъвместима с правовия ред. И двата вида срокове са свързани със задължението на държавата за своевременно слагане началото на производство за реализиране на предвидената отговорност. Това обаче не означава, че сроковете по чл. 34 ЗАНН са процесуални и от там – преклузивни. С изтичане на

съответните срокове и в двата случая се погасява правото на държавата да реализира съответната предвидена в закона отговорност, а това обстоятелство рефлектира не само върху процесуалното правоотношение /като изисква прекратяване на съответното административно-наказателно производство/, но и върху материалното правоотношение, тъй като, както бе посочено в определения по-горе, правомощието на държавата за осъществяване на преследването е елемент именно на материалното санкционно правоотношение. Именно по тази причина, ако изтичането на някои от сроковете по чл. 34 ЗАНН или по чл. 80 НК се констатира в рамките на съдебното производство, съдът не просто прекратява производството, а се произнася по същество, като отменя наказателното постановление. В този смисъл, макар да не изключва отговорността, давността погасява възможността за реализирането и, следователно изключва възможността за реализиране и на материалното санкционно правоотношение изобщо. В санкционното право давността е материално-правен институт, но с процесуални последици. Като рефлектираща върху материалното правоотношение, давността, респективно правилата за нея, предвидени в НПК, се прилагат в административнонаказателното право. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 11 ЗАНН.

За яснота следва да се добави, че изменението на чл.80, ал.1, т.5 НК / ДВ бр. 26/2010г/ не касае процесния случай. Първо, в ЗОП са предвидени специални правила за сроковете за образуване на административно-наказателно производство, и второ, цитираната по-горе разпоредба, като материална норма, която при това не е по-благоприятна за деца, няма незабавно приложение.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд С.-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС, НК, 2 състав по нахд 9877/2008г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.